

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 21.844 van 23 januari 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats:

ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie-en asielbeleid van 29 september 2008 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 11 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te Prizren op 30 januari 1975 en van Servische nationaliteit te zijn.

Verzoeker verklaart in 1992 asiel te hebben aangevraagd in Duitsland. Deze aanvraag werd afgewezen. Verzoeker verklaart 15 jaar lang in Duitsland te hebben verbleven.

Op 12 april 2007 dient verzoeker een eerste asielaanvraag in, in België. Op 31 augustus 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 14 februari 2008 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 7320.

Op 4 juni 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 29 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…) Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiende op 12/04/2007; door de Commissaris-generaal op 31/08/2007 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus+ weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat zijn asielrelaas als ongeloofwaardig werd beschouwd; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14/02/2008 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; betrokkene op 04/06/2008 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene bij zijn tweede asielaanvraag zijn Roma-lidkaart, Ashkali-lidkaart en een brief van 'de Roma zelforganisatie België' voorlegt; uit het arrest van de RvV blijkt dat betrokkene zijn Roma-lidkaart reeds voorlegde tijdens zijn vorige asielprocedure en dus niet als een nieuw element kan beschouwd worden; betrokkene zijn shkalilidkaart uit Duitsland reeds tijdens zijn vorige asielprocedure had kunnen voorleggen; betrokkene tenslotte een brief voorlegt afkomstig van de vzw 'Roma zelforganisatie in België'; deze brief een gesolliciteerd karakter heeft ; deze brief niet van die aard is dat hij de essentie (ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas) van de beslissing van het CGVS inzake zijn vorige asielaanvraag in positieve zin kan wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.(…)”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort Wet van 29 juli 1991).

Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht meent verzoeker dat hij naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht, meer bepaald heeft verzoeker verwezen naar het feit dat hij tot de Ashkali minderheid in Kosovo behoort en hij bij een eventuele terugkeer vreest voor zijn leven en dat er nog steeds een verregaande discriminatie bestaat in Kosovo tegen etnische minderheden. Verder verwees verzoeker naar het feit dat hij al meer dan vijftien jaren

psychische problemen heeft, dat hij zowel in Duitsland als in België in een gesloten asielcentrum werd opgesloten, dat hij in België na bijna een maand werd vrijgelaten omdat hij niet verwijderbaar is. Daarnaast stelt verzoeker dat verweerder onvoldoende rekening gehouden heeft met zijn nieuwe stukken, minstens werden deze ten onrechte geringschat. Het betreft zijn lidkaart Ashkali 'Verein der Ashkali Losovos', zijn Roma lidkaart (d.d. 09/06/2008) en een schrijven d.d. 09/06/2008 van dhr. K.I., voorzitter van de vzw 'Romano Dzuvdipe'. Het argument dat dit laatste document een gesolliciteerd karakter zou hebben en aldus niet kan worden weerhouden betreft een weigeringsmotief dat verre van ernstig kan worden genoemd. De door verzoeker voorgelegde documenten vormden wel degelijk minstens een begin van bewijs die in het kader van een grondiger onderzoek ter zake, wel degelijk nuttige gegevens met betrekking tot zijn problemen kunnen verschaffen. Verweerder overschrijdt dan ook de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij die had kunnen voorleggen en waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoeker betoogt dat hij wel nieuwe elementen heeft aangebracht, erop wijst dat hij, doordat hij behoort tot een etnische minderheid, nog steeds problemen heeft in Kosovo en er onvoldoende rekening gehouden werd met de door hem bijgebrachte stukken, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht en tevens de relevantie van de aangehaalde gegevens na te gaan.

Uit de eerste asielprocedure blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker niet werd aanvaard en aan hem noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er geen enkel geloof wordt gehecht aan zijn verklaring die gebaseerd is op het gegeven dat hij een ‘Rom’ is. Hieraan kan geen geloof gehecht worden gezien verzoeker initieel in Duitsland verklaarde dat hij Ashkali was en pas in België verklaarde Rom te zijn, dat hij zelfs niet enkele woorden kan zeggen in de Rom-taal, dat hij geen Roma-tradities of bekende Roma kon opgeven, dat hij het verschil tussen Ashkali en Roma niet kent, dat verzoeker afkomstig is uit Gelac waar hoofdzakelijk Ashkali wonen en dat de Ashkali’s niet langer als minderheid worden beschouwd die een risico lopen op vervolging en internationale bescherming behoeven. Aan de neergelegde lidkaart van de vzw Romano Dzuvdipe werd geen bewijskracht toegekend, daar het een Belgische Roma-belangenorganisatie betreft en dus niet objectief kan worden genoemd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat verzoeker er niet in slaagde deze tegenstrijdigheden te weerleggen.

In het kader van zijn tweede asielaanvraag, tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde verzoeker op de vraag welke de nieuwe documenten zijn die hij aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag, het volgende:

“ Ik vroeg een tweede keer asiel aan op 04/06/2008. Ik verblijf in België sedert 12/04/2007, de dag dat ik voor de eerste keer asiel heb aangevraagd.

Het is al 16 jaar geleden dat ik in Prizeen ben geweest. Dat heb ik in een tweede interview verklaard, ook dat ik in Duitsland ben geweest voor ik naar België ben gekomen. Ik wil daarover niet meer praten. Waarom kan u niet meer terug?

Omdat ik tot de Roma behoor en dat is een minderheid. Ik weet niet wat er zal gebeuren als ik terugmoet.

Welke nieuwe elementen zijn er?

Er is nog altijd discriminatie in Kosovo. Ik lijd onder psychische problemen. Ik heb 15 jaar psychische problemen gehad in Duitsland en ik heb er vijf en een halve maand in de gevangenis gezeten. Ik kon geen beroep doen op een consulaat en dat zou toch moeten kunnen voor minderheden, waartoe ik behoor. Ik ben naar een Albanese school geweest, daarom is Albanees mijn moedertaal en spreek ik geen Roma. De Serviërs hebben later deze school gesloten.

Het spijt me dat mijn eerste interview vol leugens zat, maar ik heb alles uitgeklaard in het volgende interview op het Commissariaat. Ik wil daar niet meer over praten. Ik stond onder druk van anderen om onwaarheden te zeggen en te liegen.

Feit is dat ik nu in psychische behandeling ben en antidepressiva neem. Ik zat laatst in Merksplas opgesloten en ik kreeg weer andere medicatie. Ik lijd aan hartproblemen.

Ik leg een document voor : een Roma-lidkaart uit België van 09/06/2008, gegeven door I.K. (...), die er een begeleidende brief bij deed. Ik heb ook een lidkaart van Ashkali – Verein der Ashkali Kosovos. “

Waar verzoeker verwijst naar zijn vrees voor zijn leven daar hij tot de Roma-minderheid behoort en dat etnische minderheden nog steeds verregaand gediscrimineerd worden in Kosovo, stelt de Raad vast dat dit reeds uitvoerig werd onderzocht in de eerste asielaanvraag zodat de bestreden beslissing terecht oordeelt dat dit geen nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet betreft. Ook alles met betrekking tot zijn verblijf in Duitsland en zijn psychische problemen haalde verzoeker reeds aan in zijn interview bij het Commissariaat-generaal naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag. Wat de neergelegde documenten betreft blijkt dat de bestreden beslissing terecht stelt dat verzoeker reeds een Roma-lidkaart had neergelegd bij zijn eerste asielaanvraag. Het feit dat deze van latere datum is, verandert hier niets aan. Met betrekking tot de Ashkali – Verein der Ashkali Kosovos concludeert de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet aantoont dat hij deze lidkaart niet eerder had kunnen neerleggen, dit document dateert niet van na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Met betrekking tot de brief van de voorzitter van de vzw ‘Romano Dzuvdipe’ oordeelt de bestreden beslissing dat *“deze brief een gesolliciteerd karakter heeft; deze brief niet van die aard is dat hij de essentie (ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas) van de beslissing van het CGVS inzake zijn vorige asielaanvraag in positieve zin kan wijzigen.”* Zoals uit bovenstaande reeds gebleken is, dient de gemachtigde niet alleen na te gaan of de gegevens dateren van na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, maar dient hij ook de relevantie van de aangehaalde gegevens na te gaan. De nieuwe gegevens dienen een ernstige aanwijzing te zijn van het bestaan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat een brief van een Belgische Roma-belangenorganisatie een solliciterend karakter heeft, niet erg objectief is en niet van die aard is dat het de vorige asielaanvraag in positieve zin kan wijzigen. Een dergelijke brief verandert niets aan de tegenstrijdigheden die hebben geleid tot de conclusie dat het asielverhaal ongeloofwaardig was.

Verzoeker maakt het niet aannemelijk dat hij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve

op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat noch de motiveringsplicht noch artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden werden.

Verzoeker geeft nog een theoretische uiteenzetting over het feit dat kandidaat-vluchtelingen dienen te kunnen genieten van het voordeel van de twijfel en over de regels van de bewijslast, maar toont hiermee niet aan dat het bestuur ten onrechte heeft geoordeeld dat de aangebrachte elementen niet nieuw zijn en er uit deze elementen geen ernstige aanwijzingen kunnen afgeleid worden voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijk afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout bewezen.

Verzoeker kan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat er sprake is van een schending van het principe van een goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker onderbouwt zijn grief immers met de stelling dat het bestuur het dossier had dienen over te dragen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangezien een verdergaand onderzoek vereist was, maar toont niet aan dat de gemachtigde van de minister zijn bevoegdheden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet te buiten is gegaan. Een verder onderzoek van een herhaald asielvraagstuk is immers slechts vereist indien er effectief nieuwe gegevens beschikbaar zijn en de gemachtigde van de minister oordeelde op goede gronden dat dit niet het geval was.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 49/3 van de Wet van 15/09/2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, BS 06/10/2006 en de Europese richtlijn 2004/83.

Verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of de gemachtigde van de minister de nieuwe asielaanvraag grondig heeft onderzocht in het kader van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet om te weten of hem de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend. Hij meent dat de verwerende partij dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve had moeten doen. Verzoeker betoogt nog dat de gegeven motivering in de bestreden beslissing volstrekt stereotiep is in de zin dat er onvoldoende persoonlijke motivering wordt gegeven, rekening houdend met de concrete en individuele elementen van voorliggend dossier.

Aangezien de verzoeker niet aantoont dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet incorrect zou zijn toegepast, kan verder niet ingezien worden op welke wijze de artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet zouden miskend zijn. Een toepassing van deze artikelen is immers slechts vereist voor zover nieuwe gegevens die konden leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, aangebracht werden, quod non. Verzoeker kan de schending van deze artikelen niet dienstig aanvoeren.

Waar de verzoeker een schending aanvoert van de Richtlijn 2004/83/EG, stelt de Raad vast dat hij niet preciseert welk artikel van deze richtlijn zou geschonden zijn door de bestreden

beslissing. Dit onderdeel van het middel is bij gebrek aan voldoende precisie dan ook niet ontvankelijk.

In zoverre verzoeker opnieuw de schending van de motiveringsplicht, het principe van de goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en stelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens onverenigbaar zijn met het door de verwerende partij genomen besluit.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is. De Raad stelt vast, met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.